

IVONA BŘEZINOVÁ
Deník vodnice
Puškvory

ilustrovala Lucie Dvořáková

Albatros

Deník vodnice Puškvory

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Deník vodnice Puškvory – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

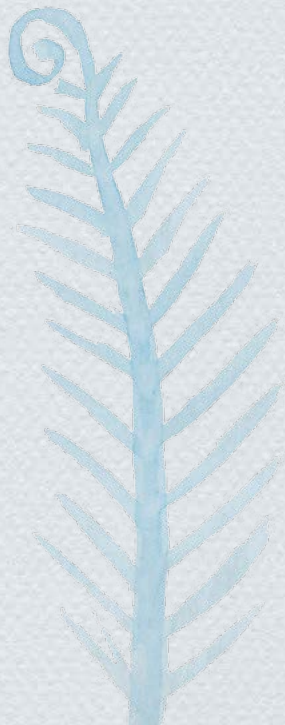
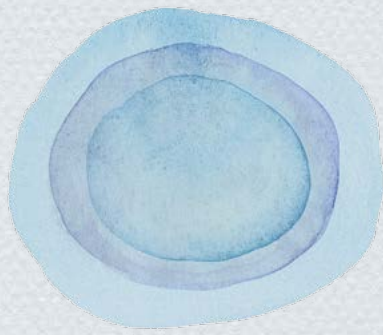
ALBATROS **MEDIA a.s.**

IVONA BŘEZINOVÁ
Deník vodnice
Puškvory

ilustrovala Lucie Dvořáková

Albatros

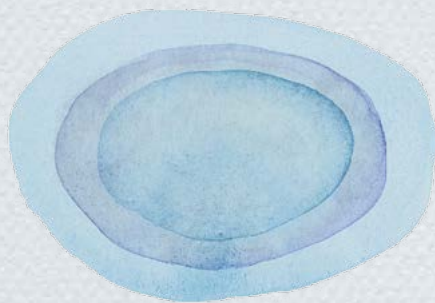
Držíte v ruce deník. Možná vám připadá trochu rozmáčený. Jako by nedávno spadl do vody. To je tím, že je to vodnický deník. Vodnické knihy a sešity mají rády mokro. Musím to vědět, protože tenhle deník je můj! A já jsem od narození vodnice jako koleno. Teda poleno.

Začínám s deníkem právě teď. Budu si do něj psát, co zajímavého mě potká. A rozhodla jsem se, že ho dám občas přečíst i někomu dalšímu. Takže třeba vám. Myslím, že k psaní toho bude docela dost. Zrovna mi totiž přišel dopis. Hodně důležitý dopis.

Ale od začátku. Jmenuji se Puškvora Stýblová a je mi osm let. Radši bych měla jiné jméno, to je však tajemství. Můj tatínek se jmenuje Ryboslav Stýblo a je uznávaným sumcologem. To znamená, že zkoumá sumce. Maminka Vodomíra Stýblová pracuje jako vodní záchranářka. Sestře Dušaně je třináct. Používá voděodolnou řasenku a má kluka. Ale táta o tom neví. Ještě mám mladšího bráchu. Blátůlda je zatím takové tululum, chodí do vodnické přípravky. Já navštěvuji druhou třídu Všeobecné vodní školy v Ouhořovicích. Ovšem od září budu chodit jinam. Souvisí to právě s tím dopisem.

Tak ta moje škola. Za všechno vlastně může děda Kaprásek. Přihlásil mě k přijímacím zkouškám do Základní školy v Dolním Městečku. Je to škola s rozšířeným jazykovým vyučováním. Vsadil se s pratetou Žabiznou, svojí sestrou, že ty zkoušky udělám. A já jsem je opravdu udělala. V tom dopise je přímo napsáno: *Žákyně Puškvora Stýblová je přijata ke studiu na naší škole.* Takže do třetí třídy už nastoupím tam!

Žabizna prohrála sázku a musela týden jezdit na kole z Ouhořovic až do Mokroles v kostýmu želvy Ninja. Dobře jí tak. Nemám pratetu Žabiznu moc ráda. Ona mě taky ne. Pořád mě srovnává se svojí vnučkou Supěnou. To je sestřenice. Je o rok starší než já, ale asi třikrát tak velká – hlavně do šířky.

Nechci ani pomyslet, co by se stalo, kdyby děda tu sázku prohrál.

Nakonec jsem to z dědy vytáhla. Kdyby prý prohrál, musel by týden stát v kašně na náměstí v Dolním Městečku na jedné noze jako čáp.

A přitom prskat na okolojdoucí jako vodotrysk. Hrůza. Já myslím, že by to děda nedal. I babička Kaprásková říká, že dědu poslední dobou bolí nohy. Snad v nich má revma nebo co. Jako jeho bratr, vodník Radovan. Ten prakticky celou zimu proleží ve vaně v panelákovém bytě na sídlišti. A v porcelánovém umyvadle chová oukleje.

Tak to můj děda Kaprásek je jiný čipera. Ovšem stát celý týden na jedné noze by nedokázal. Myslím, že já taky ne. Z toho je jasné, jak moc mi děda Kaprásek věřil, když tu sázku uzavřel. Ale jak si představím, že jsem od těch zkoušek mohla vylézt, schnou mi hrůzou záda.

Zapomněla jsem napsat jednu hodně důležitou věc. Škola v Dolním Městečku není vodnická. Dokonce není ani vodní. Je to lidská škola, takže do ní chodí člověčí kluci a holky. A brzy tam s nimi budu chodit i já. Jenom musím dokončit druhou třídu a mít dobré vysvědčení. Ale to by snad neměl být problém. Dušana o mně říká, že jsem šprt. Nejsem! Jen kdyby se mě v nové škole ptali na známky, nechci se při odpovědi kroutit jako Řehoř. To je náš cvičený úhoř. Takový mazel, ale věčně ho někde hledáme. A ještě jedna věc. Jestli budou dobré známky, pojedou s našima na pár dní k moři. To už za námahu stojí, ne?

Dneska jsme ve škole psali závěrečný test z kvákání. Paní učitelka Bahňáková plula mezi lavicemi a dohlížela, aby ve třídě byla jasná, čirá voda, do které se nedá schovat žádný tahák. Neustále nás okřikovala:

„Nešplouchejte! Rušíte ostatní. Kdo to zase žbluňkl? No vodočiře, to jsem si mohla myslet! Kdo jiný než Lodivoj a Vsevolod Splávkovi. Okamžitě si sedněte každý do své lavice! Mokroslavo, jak uvidím, že posíláš napovídací vlnu, napařím ti kachní pařát! A protože je konec roku, žádná šupina ti už známku nezlepší.“

Učitelka byla skutečně v ráži. Další hodinu nám navíc dala skřehotací diktát. Naštěstí jsem všechno uměla. Cizí jazyky mě baví. Děda Kaprásek říká, že jsem na ně nadaná. Naučil mě i trochu rybsky. On je profesor rybštiny. Profesor Aurel Kaprásek, doktor rybích věd. Dřív učil na Oceánské univerzitě, teď už je v důchodu. Vodní úřad v Mokrolesích, kde pracuje i prateta Žabizna, si ho občas najímá jako tlumočníka.

S rybami je totiž těžká řeč. Musíte odezírat z jejich tlamiček a sledovat, jak pohybují žábami. A mnohem obtížnější je odpovídat. Pěkně z toho pak bolí pusa a místo žaber je třeba použít ruce přiložené k tvářím. Jen nejlepší tlumočníci, jako třeba můj děda, vystačí s ušima.

Písemky dopadly mokře. To je po vodnicku dobře. Myslela jsem si, že tím už budu mít všechny známky uzavřené. Jenže dneska mě paní učitelka Bahňáková ještě vylovila k tabuli.

„Pojď nám říct, Puškvoru, jak dělíme bytosti.“

Skoro jsem se urazila. I můj malý bráška ví, že bytosti dělíme na lidské, zvířecí a nadpřirozené. Ovšem učitelce to nestačilo.

„Kam bys zařadila například bubáka?“ nastražila na mě další otázku.

Byl to chyták. Bubáci patří mezi tvory nadpřirozené. Někteří lidé se sice občas tváří, že opravdové bubáky připomínají, ale odpověděla jsem správně.

„A co takoví bubláci?“ zadívala se na mě Bahňáková zkoumavě. „Uměla bys určit, do jakého rodu patří?“

„Bubláci jsou okrasným plemenem rodu holubů, tedy ptáků,“ nenechala jsem se zmást. „Zároveň se tak označují vodní strašidla z rodu podvodníků, protože žijí výhradně pod vodou.“

„A vodní bubláci dýchají plicemi, nebo žábami?“
pokoušela se mě Bahňáková lapit do sítě.

Ale nedala jsem se.

„Bubláci dýchají kůží, prosím. Bubláním pod vodou se
pouze dorozumívají.“

„Výborně! Přímo vodočiře! Myslím, že nám v lidské
škole ostudu neuděláš,“ roztála konečně Bahňáková
a zapsala mi do vodnické knížky velkou rybí šupinu.

Doufám, že na vysvědčení budu mít samé rybí šupiny.

Dnes jsme ve škole už jen nakládali učebnice
do sklenic a do hrnců s vodou, aby přes
prázdniny nevyschly. Některé učební pomůcky
dostaly na několik týdnů volno a rozutekly se po rybníku.
Ouhořovická škola bude celé léto zavřená. Jen školník
Škebloň sem občas pustí pár vodních vírů, aby vyvětral.

„Mně je tak smutno,“ vzdychla Bekasinka, když jsme
společně pískem drhli desku lavice od nánosů taháků
a nejrůznějších vzkazů.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.